

TABIAT GÜNLÜĞÜ: BÜYÜ İÇİNDE YUVARLANIYOR İLKYAZ

İsmail Karakurt

- Her yürüyüşümde bir yazının başlangıcı veya devamı için ilham bulabileceğim anları arıyorum.

Olağanüstü olanın peşinde koşmuyorum. Bazen güzel şeyler sıradan, sessiz ya da en az fark edilenlerdir. Güzellik kendini dayatmaz, yerleşir. Bize gerçek zarafetin aşırılıkta değil, olağanın sıradanlığında yattığını hatırlatır. Sıradan şeylerin farkına varmayı seviyorum. Bir şekilde yazılması gerekenler arasında, belki de yazılanların en hakikatlileridir. Sıradan şeylerin hakikatine yaklaşmak, insanı hiç de otantik olmayan gündelik hayatın içine gömülmüşlüğünden çekip çıkarabilir.

Taşların arasından fıskıran parlak yeşil yosunlarıyla uzayıp giden duvarı geçtim. Tabiat zamanla, en kaba saba duvarları bile güzelleştiriyor. Yosunların büyüleyici bir hava kattığı duvar, baharın yeni yaprakları gibi gün ışığında parıldıyor. Varlıkta insanı büyüye çağıran anlatılmaz bir gürlüğü. Yosunlarda bile inanılmaz bir güzellik. Her bir gövde, gün ışığıyla mum gibi toprağa tutunmuş. Yolun ortasında, ne zaman kırılıp düştüyse yere, çatallı bir daldan oluşmuş, kolları açık küçük bir figür duruyor. Koruyucu havasında ve yosun tutmuş. Dikkatin hayal gücüyle bulunduğu ve kurgunun ortaya çıktığı bu figürlere daha önce de rastladım.

Tabiatta otların, çiçeklerin sözünün geçtiği zamandır ilkyaz. Güzelliğin yanında bir miktar yaramazlık da barındıran bir mevsimdir. İnsan damarlarında duyuyor ilkyazın bu çağıltısını. Varlığında nadir bir şey, hatta bir tür yeniden yaşatacak denge vardır. O, sadece bir rolü doldurmak için değil, âdeta içsel bir alana girer gibi, zar zor yüze çıkan şeylerin de özündeki görünürlüğün şaşkın farkındalığıyla gelir. Öyle inanıyorum ki onunla gelen zarafet bir varoluş biçimi, jesti, sesi ve bakışıdır.

İlkyaz sürprizler mevsimidir. Onun hoş sürprizleri asla eksik olmaz. Varlığını bile şiirsel bir kökene sahip varoluş bildirisi niteliğindeki bir akkorla başlatır. Böyle zamanlarda kendimi hep bir çocuk neşesi içinde Hızır'la yoldaş buluyorum.

Hızır ilkyazda insana ateşi ve dumanı olmayan bir ışık, bademdeki bir çiçek veyahut bir tutam çimen gibi görünebilir. İlkyaz sessizliğin öbür tarafındaki bir kükremeye gelir. Bütün bu kükreyişin kendine ait olması ne kadar değerli. Tanrı'nın insana bahşettiği, sayısızca otları seyre durdum. Otlar arasında sarı sarı ve güneş kadar parlak bir çiçek... Kırlangıç otu çiçeği daha ilkyazda kırlangıçların dönüşünü müjdelere gibi açmış. Çiçeklerin neşesiyle tabiatın diğer ritimlerinin iç içe geçişini seviyorum. Şubat sonlarında neşeli badem çiçekleri gibi sadece tabiata dokunmaz insana da dokunur. İnsanın kanını keskinleştirip arındırır. Bize içine girebileceğimiz taze, berrak alanlar sunar. Çünkü onda yeni bir şeye başlamanın büyüü ve o büyüde gömlülü bir dil vardır. İnsan kendisine dokunan dile dönüşürmüş. O dili ancak minnettarlık, nezaket ve içtenlikle kendi içimizde bulanlar kullanır.

Konu ilkyaz ve zaman uzuyor. Hangi çiçeğin ışına çıksak hakikate doğru ilerleriz. Yeryüzünün gökyüzüyle birleştiği ve tek konuşulan dilin tabiatın yanıkları olduğu yerde, ey çiğdemler ve kardelenler! Bugün sadece kendimi değil sizi de şımartıyorum. Çimenlerin sesi ya da şu sincabın kalp atışı neyi ima ediyor, anladım ve sessizce yanlarından geçtim. Bütün gün güneşin, rüzgârın ve güzel havanın tadını doyasıya çıkarıyorum. Gramofon borusunun tortusu gibi boynunu uzatmış ballıbabalar! Nergisler de çiçek açtı, ağaç yaprakları çıkmaya başladı... Bir kuş bir nergis çiçeğinin üzerinde duruyor. Güneşe tuttuğu kanatlarını parlatıyor. Şimdi her şey havanın iyice ısınmasını bekliyor. Yamaçtaki doğal kaya oluşumlarının hemen etekleri sanki çuha çiçeği ormanı... Diğer tüm çiçekler arasında, insana ilkyazın başladığını müjdeleyen güzel bir çiçektir çuha. Bazen, sanki bir masal kitabından fırlamış gibi görünen bir sahneye rastlarsınız. Şu an gördüğüm tam da öyle? Belki de çuhalar gerçek aşkı bulmak için çiçek açmışlar. Bir ilkyaz ikindisinde eve dönüyorum çuha çiçeklerine baka baka, yeni çiçek açmış kızılçık dallarına, çimenlerin üstündeki tirşe buğulara. Dereden yükseliyor uçup giden su sesi ve ağaçların tepelerinde kargalar... En sonunda iki kızıl göğüslü kuşun buluşup zarifçe dans ettiği anı da yakaladım, ne yapacaklar diye uzun süre gözlemeye gerçekten değdi! Çok havalılar... Görünüşe göre dışının ilgisi çeken rekabetten öte bir dans anı. Kalp çalmak kolay olmuyor demek ki?

Ağaçlar yavaştan yeşil mendiller sallıyor sesli sessiz mutluluklara. İlkyazın dilinden ne güzel anlamış onu ıslatan yağmurlar ve çiçeklerin kokusunu yayan rüzgârlar! Acaba eskiden beri hangi çiçeklerin kokusu rüzgârın dokunuşuyla açılıp dağıldıkları düşünülürdü ve bu dokunuşa kaç aşığın gözyaşı karışırdı?

İlkyazla birlikte, demek bir ilkyaz daha gördün ha!